

Travessar la credulitat, sentir la transcendència. Arcans del tarot i espiritualitat

quaderndelesidees.press/travessar-la-credulitat-sentir-la-transcendencia-arcans-del-tarot-i-espiritualitat/

September 17, 2017

Foto: © JODO.CAMOIN.

Va ser al voltant dels onze anys quan per primera vegada vaig jugar amb les cartes del tarot. Em fascinaven les seves imatges. Algunes il·lustracions em resultaven misterioses, incomprensibles, fins i tot n'hi havia que em provocaven certa incomoditat, però era molt més forta la curiositat que em despertaven.

D'alguna manera sabia que aquell conjunt de formes i colors era quelcom més que una pila de dibuixets sense sentit. Mirava i tornava a mirar les làmines «sense esperar», com diu el poeta, «cap llei de recompensa». M'afigurava que rere tots aquells símbols s'hi amagava un saber profund de la Vida, de l'ànima humana. I així ho he pogut constatar.

Vaig créixer aliena a l'ús predictiu, a voltes fraudulent, que sovint es fa dels arcans. No m'interessava endevinar futurs, volia trobar la «pedra de Rosetta» que em donés l'oportunitat de traduir el llenguatge del tarot, que sempre he considerat un llibre de saviesa «escrit» amb imatges, per descobrir els seus missatges. Les cartes es van convertir en una eina d'autoconeixement, en una via de desenvolupament de la consciència, i m'han acompanyat en un viatge inspirador que encara dura.

La majoria de vegades, quan algú sap que llegeixo tarot, el primer que em diu és «jo no crec en el tarot» i, francament, tothom se sorprèn quan contesto que jo tampoc. No hi crec perquè el conec. Aprendre tarot esdevé un camí iniciàtic i una via espiritual quan el seu coneixement es torna una vivència orgànica, sistèmica i integral, quan ens permet experimentar la dimensió transcendent de l'existència amb el nivell més alt de consciència possible a cada instant.

Evidentment, podem obviar o pretendre negar l'aspecte espiritual de la vida. I, tanmateix, limitar-nos a fer-ne un mer exercici intel·lectual, també n'empetiteix la coneixença perquè tot el que puguem argumentar sobre la dimensió espiritual de

l'experiència humana només en serà aproximació, interpretació, fabulació...

És cert que les especulacions mentals poden resultar molt estimulants i, també, que tenir idees clares sobre l'intangibles produeix poderosos efectes ansiolítics davant la impossibilitat de «saber», de controlar res del veritablement transcendental. Però és ben palès que confinar-nos exclusivament al territori de les conviccions raonades només serveix per construir una il·lusió de seguretat i redueix notablement la riquesa de les múltiples capacitats que tots tenim.

Com diu Annie Marquier, «tota creença limita». L'espiritualitat hauria de traspasar els marcs teòrics i acostar-nos al terreny de l'acció, hauria de servir-nos per portar a la quotidianitat d'una realitat encarnada la particular i intransferible perspectiva que, a través de les circumstàncies viscudes, cadascú de nosaltres anem configurant sobre aquest fenomen que és estar viu.

L'espiritualitat hauria de conduir-nos a viure plenament a tots nivells, tant en l'íntima relació amb nosaltres mateixos com en la interrelació amb els altres i amb l'entorn.

I no estic parlant de la fantasia d'un camí cobert només de flors i violes, parlo de sentir sense fissures, tot i les incerteses racionals, l'eix que sosté amb amor infinit tota forma de vida, que aguanta qualsevol eventualitat que es presenti; parlo de vivenciar l'inefable que sosté la incomprensió i el desconcert, el dolor i l'enuig, la impotència i la frustració, la precarietat, la desorientació i falta de focus; parlo de connectar amb una essencialitat que sap reconèixer, sense identificar-s'hi, el patiment, el victimisme, el judici demolidor de l'autovaloració i la crítica implacable que es carrega l'autoestima.

El tarot, gràcies a una estructura interna d'una precisió i bellesa sorprenent, ens ofereix una matriu que ens facilita integrar la paradoxa, la contrarietat i la contradicció d'una realitat polièdrica. Els 78 arcanes que conformen el joc del tarot ens permeten constatar la multidimensionalitat i complexitat de l'ànima i de la psique. Ens revelen la diversitat i pluralitat en el discurs de la ment, en la capacitat de sentir, en el mecanisme del desig, en les maneres de fer... I ens acosten, sense definir-lo, al sentit últim del misteri.

Foto: Detall del fresc a l'església de Härkeberga (Suècia) atribuït a Albertus Pictor (1440-1509) i arcanes del Tarot de Marseille.

Si l'elucubració mental ens empresona en un relat parcial, el llenguatge del tarot ens obre a una visió global i, amb la seva pràctica, aprenem a mirar per poder veure.

A mesura que integrem l'estructura tarològica, disposem d'una eina simbòlica i gràfica que mostra la correlació entre idees, emocions, impulsos i necessitats, tot recordant-nos que som matèria que es vol espiritualitzar i esperit que vol materialitzar-se, que som alhora forces receptives i forces actives i, nogensmenys, que tot el que vivim està immers en un procés evolutiu marcat inevitablement pel nivell de consciència que manifestem a cada moment.

Quan s'aprofundeix en l'aprenentatge del tarot, és fàcil adonar-se que es tracta de quelcom més que una pila de cartes amb un seguit de significats assignats. Conèixer el llenguatge simbòlic desperta la intuïció, afina la percepció i resulta un excel·lent mitjancer en la intercomunicació amb l'univers inconscient que també s'expressa a través del símbol i la metàfora.

L'enfocament espiritual i evolutiu dels arcanos atura la mirada en l'instant present, no tant en què passa, sinó en el «contenedor» on passa el que passa, i afavoreix el diàleg amb els aspectes subconscients i supraconscients. Posar l'atenció en aquesta confluència espai-temps que anomenem l'ara, on trobem tant el reprimat o oblidat del passat com tot el potencial capaç de desplegar-se en un futur, ens col·loca en el moment on actuar és possible i, en conseqüència, on el canvi i la transformació esdevenen factibles. Llegint el present podem construir el futur.

Què li passa a la gota d'aigua quan cau al mar?

La gota d'aigua, no hi ha dubte, desapareix.

Però jo què sóc?

La gota de l'aigua o l'aigua de la gota?

(Raimon Panikkar)

La directa i pregona interpel·lació d'en Raimon Panikkar em va fer notar que, a través del tarot, podem fotografiar la gota mentre ens mirem en el mirall de l'aigua. Aquesta capacitat de capturar una instantània dels nostres punts cecs i, al mateix temps, de tenir un espill on sotjar el fons dels ulls de la nostra ànima clarifica causes i processos, mètodes i objectius... Aquesta possibilitat d'observar un elevat nombre de factors ens ha de convidar a la reflexió consensuada, però, sobretot, ens ha de dur a la presa de decisions, perquè la paraula dona consol i companyia quan el relat es converteix en un cert «espai habitable», però el que veritablement transmuta la realitat és assumir el poder propi i passar a l'acció.

Ampliant l'espai conscient augmentem el sentit de tot plegat i comprovem que és en l'emoció i el desig on ballen junts matèria i esperit. És així com el tarot ens dona les claus per vèncer pors angoixants, superar vergonyes paralitzants, fer callar queixes improductives i desterrar dubtes limitadors; és així com ens apropa a la confiança

plena, a la força del gaudi creatiu, a saber viure en l'agraïment i al discerniment clarificador; és així com ens ensenya a expressar amb alegria la nostra autenticitat en qualsevol ocasió i circumstància.

D'en Jordi Llimona vaig aprendre que és altament recomanable ser oberts en la recerca, cauts en l'observació i sempre provisionals en les conclusions. Potser per això considero que no es tracta tant de convertir en objecte de culte les eines que vehiculen la percepció del món subtil, com de senzillament agrair i celebrar, amb un profund i sincer respecte, que ens incitin a fer-nos les preguntes precises en el moment adequat per travessar la credulitat i acaronar la transcendència.

Montserrat Tubau

Montserrat Tubau

Tarotòloga i consultora personal.

www.pasiontarot.blogspot.com

